

DE VREUGDEKLAPPER

Nummer 122 - 10/05/2020

Nieuwsblaadje van wandelclub De Vreugdestappers Huldenberg WSVL 4386

Beste Vreugdestappers,

Hoe is het na bijna twee maanden lockdown?

Mooi bruin van het stappen of fietsen in de zon?

Vijf kg bijgekomen van het thuiszitten en lekkere eten?

Of juist vijf kg vermagerd omdat we beginnen sporten zijn?

Fanatieke kijkers geworden van "Schipper naast Mathilde", "Wij Heren van Zichem" of andere feuilletons uit de oude doos?

Of bijna klaar met een puzzel van 5000 stuks?

Trouwe volger geworden van de "Wandelblog" al was het om de mooie foto's van over gans Vlaanderen?

Leren video-whattsappen, skypen, twitteren, instagrammen, ... om toch maar

kleinkinderen, familie of vrienden eens te kunnen zien?

Hoe dan ook, plots zijn we als 60-plussers (toch de meesten van ons) oudjes, zwakkeren en zeker de laatsten die weer uit hun kot zullen mogen, laat staan contact hebben met anderen. Als goede “oude” welopgevoede Belgen zijn we gelukkig een voorbeeld voor de bevolking en zijn we ondertussen al in maart, april en vermoedelijk ook mei “in ons kot” gebleven. Even dank aan de weergoden die ons de beste aprilmaand sinds de waarnemingen cadeau gedaan hebben. Als we ook al het ons opgedragen “huiswerk” nog tot een goed einde kunnen brengen, en elk een portie mondmaskers afleveren, lacht een zomer in ons “eigen Belgenland” ons mogelijk nog toe. Dat is toch het minste wat we na deze periode verdiend hebben.

We hebben tot op heden nog géén onheilspellende berichten over clubleden of directe vrienden moeten noteren. Blijf dus nog effe dapper doorbijten dan zien we mekaar misschien (bij aanvang zeker in kleine groepjes) binnenkort terug in levende lijve. Dus, doorbijten, wandelen (nu al met 2 vrienden!), gezond blijven en blijven hopen en positief denken!

Each morning, we are born again. What we do today, is what matters most!

Infoberichten

Plaatsvinden wandeltochten WSVL

Volgens de laatste update die we kregen van Wandelsport Vlaanderen zijn alle wandeltochten tot en met 31 juli 2020 geannuleerd. Hiermee volgt WSVL de adviezen van de Veiligheidsraad op en indien nodig kan deze periode nog verlengd worden. De laatste update kunnen jullie steeds vinden op <https://www.wandelsportvlaanderen.be/>. De WSVL-spaaractie voor poncho of rugzak is momenteel uitgesteld. Zodra er meer duidelijkheid is over het verdere verloop, zal WSVL deze bekendmaken.

Bovenstaande wil dus ook zeggen dat onze Huldemberg-wandeling van 26 juli spijtig genoeg niet kan doorgaan. We zullen de info op onze website weldra aanpassen.

Onze lokale wandelverhalen

Nu we allen onze wandelingen vooral in de buurt doen, vroegen we enkele Vreugdestappers om ons hun lokaal wandelverhaal op te sturen.

Waar trekken we deze dagen zoal op uit? Hebben we een dagelijks wandelparcours dat we afleggen? Of hebben sommigen misschien een nieuw stukje natuur ontdekt in hun buurt? Hieronder lezen jullie hun verhalen en ontdekkingen.

Heb je zelf een lokaal wandelverhaal om te delen, laat het ons zeker weten via een mailtje naar vreugdestappers@gmail.com en dan plaatsen we het in de volgende Vreugdeklapper.

Als enthousiaste wandelaars zitten we natuurlijk niet stil. In de namiddag verkennen we onze mooie gemeente Overijse. Overijse is erg heuvelachtig, dus dat zit wel goed voor ons. We ontdekten al veel steegjes waar we het bestaan niet van kenden. Ook onze buurgemeenten zoals: Hoeilaart, Genval, Terhulpen en Rosieren hebben nu voor ons geen geheimen meer. Onze geliefkoosde wandeling is toch door de velden van Tombeek (gehucht van Overijse) op de taalgrens met Rosieren. En met de verrekijker in de aanslag speurt François naar elk diertje dat beweegt. We hebben al veel leuke wandelingen gemaakt en proberen in deze coronatijden er het beste van te maken. Hou jullie gezond!

Nikol & François

Molenbeekwandeling

In het Warandebos vertrokken we vorige zomer voor een vrijdagwandeling door groot Kortenbergh. Door dit bos loopt de Molenbeek. Tot het midden van de vorige eeuw werd van

het water gretig gebruik gemaakt om industrieel te wassen. In de volksmond wordt deze beek dan ook “de wasbeek” genoemd. Zij heeft Kortenberg welvaart gebracht. De eigenaars van deze wasserijen hebben een aantal mooie villa’s laten bouwen langsheen de Leuvense steenweg.

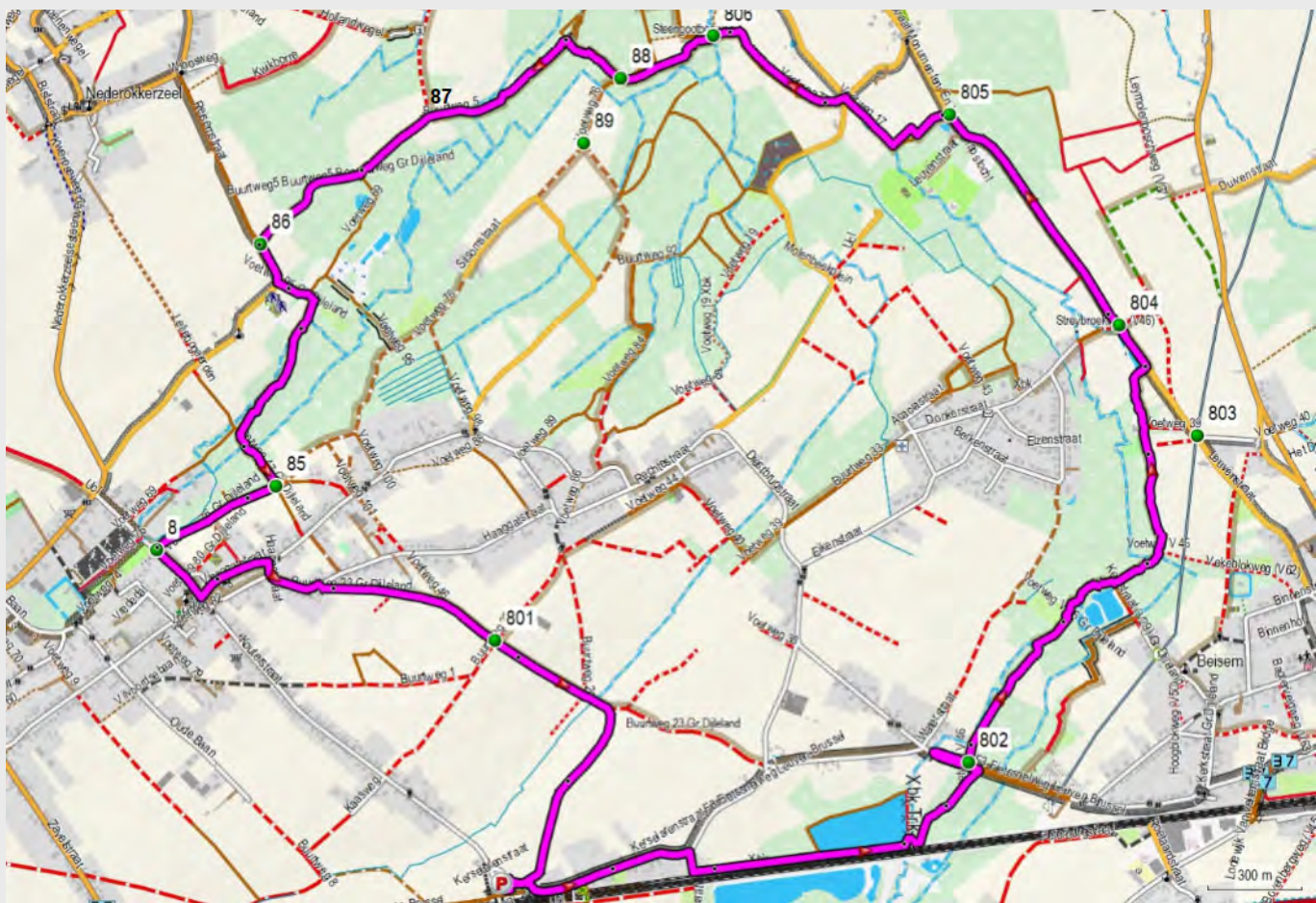

De vallei van deze beek gaan we voor een stukje volgen. Niet vanuit Kortenberg, maar wel van aan de autoparking van het station in Erps-Kwerps. We starten de wandeling langs de zijde van de fietstunnel richting Leuven (Kerselarenstraat). Die volgen we tot aan de eerste afslag rechts richting een doodlopend weggetje tot vlak aan de spoorweg (na 500m). Volg dan links het smalle, ietwat verwilderd pad naast het spoor tot aan de bareel. Hier komen we in een klein natuurgebied en vogelbroedplaats. Stilte is dus aangewezen.

Voorbij de vijver nemen we het bruggetje en vervolgen onze weg tot aan de straat. Deze steken we over en nemen het bospad iets meer naar links. Hier begint de genummerde wandelroute van de Molenbeekvallei. We volgen de nummers 802, 804, 805, 806, 88, 87. Tussen de nummers 88 en 87 verlaten we de Molenbeek en duiken het Silsombos in. Hier komen we - midden in de natuur verscholen - een Mariabeeld tegen: de “Zwarte Madam”. We wandelen verder richting nummers 86 en 85 langs knuppelpaden richting nummer 8. Door het dorpscentrum van Kwerps wandelen we richting nummer 801 en dan richting 802, maar nemen na nummer 801 de tweede weg rechts richting station van Erps-Kwerps.

Het is een vlakke wandeling van 11,2 km. Bij nat weer zijn hoge wandelschoenen aanbevolen. In het Silsombos kan het redelijk zompig zijn. Vandaar de vele knuppelpaden die glad kunnen zijn. Ter hoogte van nummer 87 is er aan de buitenzijde van het bos een bank voor een korte rustpauze. Na het nummer 86 is er een eetgelegenheid in het Natuurcentrum en Tennisclub Leliehof. Ook in het centrum van Kwerps zijn er een paar café's en een frituur. Uiteraard zijn deze drank- en eetgelegenheden gesloten door de corona-maatregelen.

Kleine wedstrijd. Op een gedetailleerde kaart kan je zien dat de Molenbeek door heel wat dorpen stroomt.

Vraag 1: In Kampenhout (Kamplaar) vloeit zij samen met een andere beek. Weten jullie welke?

Vraag 2: En kan je ook vermelden in welke rivier deze beek uitmondt?

Vraag 3: ... en op welk grondgebied?

Je kan alles opzoeken via de volgende site:

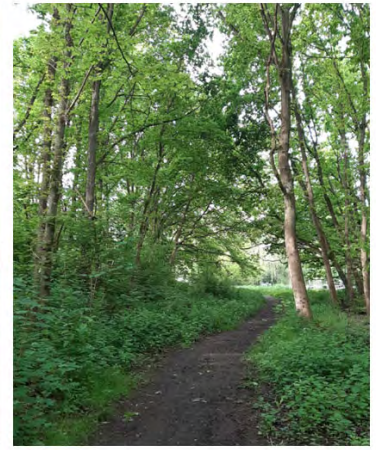
<https://www.openstreetmap.org/search?query=erps-kwerps#map=16/50.8966/4.5888>

Interesse in het gpx-bestand? Stuur dan even een mailtje naar vreugdestappers@gmail.com en we sturen het je door.

Veel wandelplezier.

Paul

Vorige zondag gingen Mieke en ik wandelen in Robbroek, een klein maar mooi natuurgebied gelegen tussen de Zenne en de Dijle nabij Mechelen. Zo startten we onze wandeling in de buurt van de kerk van Battel aan de kanaalzijde en stapten we Robbroek door tot aan de Zenne. In dit vroegere moerasgebied vind je een variatie aan dieren: van roofvogels en bruine kikkers tot de gallowayrunderen die er grazen. Je kan er verschillende wandelpaden en knuppelpaden ontdekken.

Aan het jaagpad van de Zenne kan je nog verder wandelen richting Eglegemvijver in Hombeek of richting Zennegat voor een verkenning van Den Battelaer. Zoals jullie horen, heeft de rand van Mechelen heel wat groen te bieden!

Groetjes,
Liesbet & Mieke

Lockdown-wandeling van Nossegem naar Plantsoenbos in Kortenberg en terug

Vorige zondag ging onze wekelijkse lockdown-wandeling richting Kortenberg. Via Walenstraat en Walenweg (dus gewoon door het veld) kwamen we snel in Kortenberg terecht. Nieuwe buurtweg en Vogelenzangstraat brachten ons tenslotte aan 1 van de ingangen van het bos.

Het Plantsoenbos is langs Kortenbergkant vooral te betreden via soms steil oplopende paadjes. Er zijn in het hoger gelegen bos inderdaad ook heel wat hoogteverschillen te noteren. Onderweg kwamen we ook de Warandebos wandeling (9 km) tegen, die Everberg als startplaats heeft. Op ons pad kruisten we zowel wandelaars als fietsers en MTB-ers. Dus voor ieder wat wils. Zelfs een kapel, klein mooi wild vijvertje en “ijskelder” (zie wandeling met Paul) lagen op onze weg. Prinsendreef en Kasteel van Merode lieten we vanwege de Covid-

19 maatregelen dan maar links (in feite rechts) liggen. Op onze terugweg deden we tenslotte nog het Park van de Oude Abdij aan. NB We hebben deze keer niet gewacht tot we iets konden eten of drinken.

Na oversteken Leuvensesteenweg brachten we nog een bezoek aan een nieuw aangelegde appartementenwijk waar wel enkele exemplaren waren die ons zouden kunnen bekoren voor onze “ouden dag”. Betaalbaar? Via industrieterrein (fietsautostrade F3 was te druk) en ommetje door veld (amai zo veel spinazievelden) en via voetbal Nossegem kwamen we voldaan terug thuis. Net tijd genoeg over zodat Eliane nog een lekkere rabarbertaart kon bakken . Hmmm

Door het Hogenbos en via de trage wegen van Vrebos

Denise Van Rompaey en Guy Engelen

Al 28 jaar wonen we in Moorsel en al die jaren hebben we gedacht dat het Hogenbos, dat Moorsel scheidt van de E40 autosnelweg, een privaat bos is, niet toegankelijk voor het publiek. Nu we in deze Corona tijd niet ver uit ons kot mogen komen, en we opnieuw aan de rand van het bos passeerden, hebben we de vrijheid genomen om er een keer doorheen te lopen. Voor zover we kunnen zien is het westelijk deel van het bos inderdaad privaat eigendom. Verbodsborden geven dat aan met zoveel woorden, maar, de oostelijke helft van het bos lijkt gewoon toegankelijk en lijkt bovendien druk belopen en befietst, zo blijkt uit de vele hard aangestampde paden. We hebben het sinds die eerste keer in alle richtingen doorkruist en hebben kunnen vaststellen dat het een mooi bos is met een glooiend terrein en een rijke vegetatie. Je komt er met wat geluk reeën tegen. Alleen jammer van de geluidsoverlast van de autosnelweg.

We hebben in het bos de lente zijn intrede zien doen. Aanvankelijk misten de bomen nog bladeren, maar gaandeweg kwam er groen in de kruinen. Dan, gedurende een kleine week kreeg het bos een nagenoeg ononderbroken tapijt van witte bosanemoon. Nog geen week later zagen we er tapijten van blauwe boshyacint. Ondertussen zijn hele partijen meiklokjes alweer uitgebloeid. Het bladerdek is nagenoeg volgroeid, en, de ondergroei wint snel aan hoogte. Prachtig, en voor ons, vlakbij.

Wandelen in en door het Hogenbos kan zonder bewegwijzering: het is groot genoeg om je in een echt bos te wanen, maar te klein om erin verloren te lopen. Voor hen die toch graag een plannetje en GPS-track gebruiken hebben we in RouteYou een wandeltochtje van 5 km ingevoerd. Je vindt het via deze link: <https://www.routeyou.com/nl/route/view/7191479/wandelroute/tervuren>

De wandeling vertrekt aan het einde van de op het Hogenbos doodlopende Boslaan in Moorsel. Voor hen die straks met de auto komen is het mogelijk om hier de auto te parkeren. De eerste 1,8 km voeren door het bos. Bij het buitenkomen van het bos ben je bij de brug waar de Tervuursesteenweg, die Kooige met Everberg verbindt, onder de autosnelweg duikt. We steken er de Tervuursesteenweg over. We wandelen dan over een afstand van een tweetal km via trage wegen door de velden en achter de huizen van Vrebos terug richting Moorsel. Nadat we terug de Tervuursesteenweg oversteken wandelen we via de holle weg aan de rand van Moorsel en het Hogenbos terug naar het startpunt. Tal van alternatieve routes zijn te bedenken die minder of meer door het Hogenbos en/of Vrebos leiden. Het is aan de individuele wandelaar om ze te ontdekken en uit te proberen.

Een wandeltip van Paul Poels: Voor de kunstminnende vreugdestappers wordt er in Kortenberg “het grootste openluchtmuseum van Vlaanderen” ingericht. Een

creatieve wandelroute door de gemeente. Iedere Kortenbergenaar met een idee mag zijn voortuin of vensterraam decoreren.

Hier de link naar het initiatief: <https://www.kortenberq.be/openluchtmuseum>

en de link naar de deelnemers:

https://www.google.com/maps/d/u/0/viewer?mid=1WbuAkC-hLeRLjtNpc_SAe9Nky7Lny2tt&ll=50.89004873933922%2C4.567826850000074&z=13

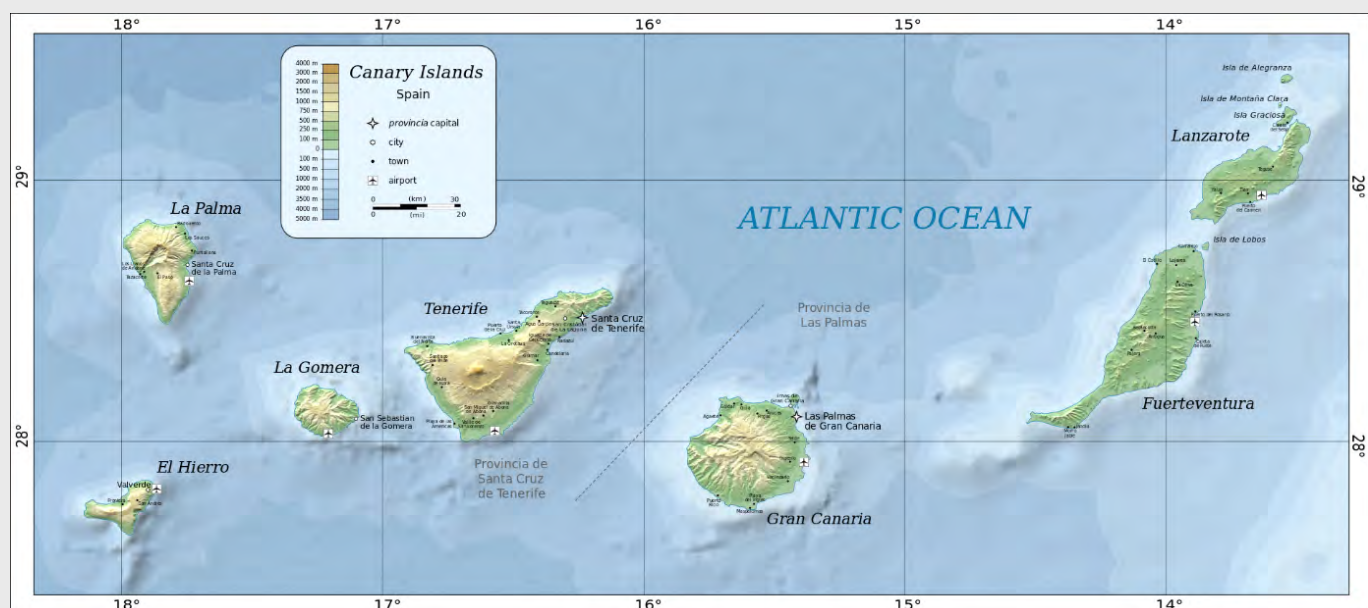
Op wandel in het buitenland

Op wandel in de Canarische Eilanden

Guy Engelen

Over haat en liefde

De Canarische Eilanden: Tenerife, Gran Canaria, Lanzarote, Fuerteventura, La Palma, La Gomera, El Hierro, La Graciosa. Wie kent ze niet? Sinds een vijftigtal jaren zijn ze uitgegroeid tot één van de belangrijkste toeristische trekpleisters van Europa, jaarlijks bezocht door een kleine 16 miljoen mensen. Oorspronkelijk waren ze prijzig, maar, met het goedkoper worden van het vliegtuig, en, sinds de financiële crisis van 2008, is een vakantie er even duur als op het Spaanse vasteland: met een beetje zoekwerk en geluk boek je er een all-inclusive vakantie van een week voor iets meer dan €500 per persoon, vlucht inbegrepen, en, in een hotel waar je goed slaapt en eet.

De Canarische eilandengroep. Bron: Wikipedia

Tot een tiental jaren geleden waren ze voor ons een plek om vooral te vermijden, gekenmerkt als ze zijn door massatoerisme, grote hotelcomplexen, en kuststroken met een toeristische exploitatie en bebouwing die kan wedijveren in lelijkheid met de Belgische kust. Bovendien, eilanden die bij uitstek bezocht worden door ouderen, en, tien jaar geleden noemden we onszelf nog jong. Nu we dus ook oud zijn, en, elk van de eilanden hebben leren kennen, zijn we veel milder geworden in ons oordeel. Ja, we zijn er zelfs van gaan houden als een perfecte wandelbestemming voor de winter en het voorjaar. De Belgische winterse kou met laaghangende wolken ruilen we jaarlijks graag in voor de zon, warmte en blauwe luchten gedurende een week of meer.

Als je dus de oversteek waagt en even je ogen wil sluiten voor de lelijkheid van het kusttoerisme, of, als je uitgestrekte wijken van vakantiewoningen, grote hotelcomplexen, en grote horden mensen op kustboulevards en in winkelstraatjes niet eens als storend ervaart, dan valt er voor de wandelaar op elk van de Canarische eilanden een pak plezier te beleven en een bijzondere schoonheid te ontdekken. Om die schoonheid te vinden moet je weg van de kustplaatsen die door het toerisme vernield zijn. Je moet ofwel naar het binnenland ofwel naar die kustgebieden die voor het massatoerisme nog niet interessant bevonden zijn omwille van hun bergachtig en woest karakter, hun te hoge golven, hun rotsachtige bodem, hun moeilijke bereikbaarheid, en, hun gebrek aan fijn wit zand.

Fuerteventura, Agua Ligure in februari: moeilijk bereikbare, woeste kust met hoge golven

Het contrast tussen kust en binnenland is in elk van de eilanden bijzonder groot. Ofschoon de toeristische kustplaatsen duizenden bezoekers per jaar ontvangen blijven de binnenlanden relatief rustig en kom je er op bepaalde wandelingen amper mensen tegen. Dat, terwijl je veelal na amper 15 km weg bent van de drukte en lelijkheid van de kust. Maar, vergis je vooral niet: wandelen in de Canarische Eilanden kan een uitdaging zijn. Ze zijn uitgesproken bergachtig met steile wandelpaden bezaaid met stenig, losliggend materiaal. De wind en de zon kunnen er ongenadig hard uithalen. Ons vooroordeel dat dit een plek voor oudjes is, geldt dus zeker niet voor veel van de mooiste wandelroutes.

In een reeks van artikels in de volgende maanden zullen we trachten om je nader kennis te

laten maken met de verschillende eilanden. De focus zal steeds liggen op de beleving van elk eiland als wandelaar en natuurliefhebber. Voor hen die interesse hebben in een all-inclusive strandvakantie zijn de Canarische Eilanden zeer zeker een bestemming die te overwegen is, maar, ze hebben weinig aan onze verhalen. Ze zijn meer geholpen met de bestaande reisgidsen.

In deze eerste bijdrage gaan we in op belangrijke algemene kenmerken van de eilanden, en, geven we een eerste reeks tips voor de wandelaar. In de volgende bijdragen komt steeds één eiland aan bod en, geven we tips en beschrijven we de wandelingen die we er zelf als de mooiste hebben ervaren. Steeds zullen we de informatie bijvoegen die toelaat om de kaarten en GPS-bestanden terug te vinden zodat de geïnteresseerden ter plekke hun wandelhart kunnen ophalen.

De Canarische Eilanden: dicht bijeen en toch zo verschillend

De eilandengroep van de Canarische Eilanden ligt nauwelijks 115 km verwijderd van de Afrikaanse kust op de breedte van de zuidelijke grens van Marokko. De eilanden zijn klein in oppervlakte: Tenerife 2034 km², Fuerteventura 1660 km², Gran Canaria 1560 km², Lanzarote 846 km², La Palma 708 km², La Gomera 670 km², El Hierro 269 km² en La Graciosa 29 km². Ze zijn dus groter dan Huldenberg met zijn 39,6 km², maar kleiner dan Vlaams-Brabant met zijn 2118 km². Ze zijn Spaans sinds de verovering ervan door de Spanjaarden vanaf 1400, beginnend met Lanzarote dat het dichtst bij het Spaanse vasteland gelegen is. De Spanjaarden hebben vervolgens beetje bij beetje de eilanden meer naar het westen ingenomen. De inheemse bevolking werd uitgemoord: nagenoeg niets ervan is overgebleven. Niets op de eilanden doet denken dat je bijna in Afrika bent. Dit is Spanje zoals we het kennen van het vasteland met zijn typische architectuur, zijn dorpjes, zijn inwoners, zijn bars, restaurants en keuken.

De Hondeneilanden

De naam Canarische Eilanden kan gelinkt worden aan het latijnse Canariae Insulae, wat hondeneilanden betekent. Hun naamgeving heeft dus niets van doen met veelkleurige, fluitende kanaries, ofschoon de laatste soort er wel in het wild voorkomt. De Spaanse bezetters hebben ook de steden gesticht in het binnenland: weg van de kust waren de nieuwe inwoners beter beschermd tegen invallen, en, was landbouw meer aangewezen. Vaak liggen de oorspronkelijke hoofdsteden van de eilanden in het binnenland. Voorbeelden zijn Betancuria in Fuerteventura en Teguiise in Lanzarote. Om het transport per lastdier over land tussen de kustplaatsen en steden mogelijk te maken werden door de veroveraars de zogenaamde 'caminos reales' aangelegd. Het betreft paden van een tweetal meter breed, vaak bestraat met stukken rots. Ondertussen zijn ze verworpen tot wandelpaden en worden ze her en der gerestaureerd. Dat is zeker het geval in Gran Canaria. De steden in het binnenland hebben aan belang ingeboet ten opzichte van de havensteden aan de kust. De metropolitane regio's van Las Palmas en Santa Cruz, de hedendaagse hoofdsteden van Gran Canaria en Tenerife telden in 2018 respectievelijk 640.000 en 580.000 inwoners. Ze stonden daarmee op de 9e en 12e plek van grootste steden in Spanje. Dus, als je wilt shoppen in de Canarische eilanden, dan vind je gegarandeerd een winkel van je favoriete merk.

De geologie is bepalend

Ofschoon ze dicht bij elkaar liggen, en, een aantal gemeenschappelijke kenmerken hebben, zijn de eilanden onderling erg verschillend. Dat maakt ze elk ook boeiend voor de wandelaar. Het unieke karakter ontleent elk eiland in essentie aan zijn geologische oorsprong, het reliëf dat ervan het gevolg is, en, de manier waarop de mens het heeft weten te benutten voor zijn activiteiten in de loop van de geschiedenis.

De geologische ontstaansgeschiedenis van de eilandengroep is boeiend en bepalend. Alle eilanden zijn vulkanisch van oorsprong. Hun ontstaan wordt toegewezen aan wat een 'vulkanische hot spot' wordt genoemd. Stel het u voor als een grote bel van gloeiende lava, binnenin de aardbol, maar dicht bij de aardkorst. Deze bel is actief gedurende miljoenen jaren en verandert niet van plaats binnen de aardbol. Om de zoveel miljoen jaar is de bel zeer actief en breekt de lava door de aardkorst en bouwt een vulkaan op vanaf de oceaانبodem. Als de bel voldoende lang actief blijft komt op een bepaald moment die berg boven water te liggen en vormt zo een eiland met één of meer vulkanen. Lange vulkanische activiteit leidt tot hogere bergen en/of grotere eilanden. Als de zeebodem boven de bel dan ook nog traag naar het oosten opschuift als gevolg van de continentendrift, dan wordt bij opeenvolgende doorbraken een nieuw eiland gevormd dat ten opzichte van het vorige meer naar het westen ligt. Op die manier zijn de verschillende eilanden ontstaan. De oudste zijn de meest naar het oosten gelegen Fuerteventura en Lanzarote. De jongste zijn de meest naar het westen gelegen Tenerife, La Palma, La Gomera, El Hierro. Ze verschillen sterk in ouderdom: van Fuerteventura wordt geschat dat het 20 miljoen jaar geleden de kop boven water stak, terwijl La Palma pas 2 miljoen jaar geleden boven water kwam te liggen.

Hoog is jong

Die geologische ontstaansgeschiedenis helpt de verschillen tussen de eilanden begrijpen. Ze is bepalend voor het reliëf, en bijgevolg ook voor het klimaat en weer van elk eiland. Daardoor bepaalt ze ook welke menselijke activiteiten op de eilanden mogelijk waren en zijn. Zo zijn de jongste eilanden ook de hoogste. De erosie heeft minder tijd gehad om ze af te breken en aan te tasten. De hoogste berg met zijn 3718 m is El Teide op Tenerife. Dit is tevens de hoogste berg van heel Spanje! Ook La Palma, dat qua oppervlakte bij de kleinere eilanden hoort, is met zijn maximale hoogte van 2426 m (Roque de los Muchachos) een indrukwekkende hoge en steile berg die uit de zee oprijst. Gran Canaria met zijn 1949 m (Pico de las Nieves), El Hierro met 1501 m (Pico de Malpaso) en La Gomera met 1487 m (Garajonay) nemen tussenwaarden in. De oostelijke eilanden zijn de oudste, zijn het meest door erosie afgebroken, en, zijn dus merkkelijk minder hoog: 671 m (Peñas del Chache) in Lanzarote en 807 m (Pico de la Zarza) in Fuerteventura.

Vulkanische landschappen à volonté

De vulkanische oorsprong van de eilanden is in het landschap zeer goed merkbaar. Dat is wat ze voor de wandelaar meer dan het bezoek waard maakt. Dat is zeker zo voor de jonge eilanden met op kop La Palma gevolgd door Tenerife. La Palma heeft in 1971 nog een vulkanische uitbarsting gekend waarbij het eiland een stuk groter werd aan de zuidelijke

punt. Op een wandeling van een dag stap je in La Palma door een grote verscheidenheid aan vulkanische landschappen, met kraters, gestolde lavavelden, velden van vulkanische as, vulkanische tunnels, enz. Je volgt er van noord naar zuid de hoogste kam van het eiland en loopt daarbij naar alsmaar jongere delen van het eiland. Maar ook, Tenerife heeft een ongelooflijk mooi vulkanisch binnenland dat zich over tientallen vierkante kilometers uitstrekt aan de voet van de El Teide, een mastodont van een vulkaan, waarvan de top een krater is waaruit nog voortdurend zwaveldampen opstijgen. De Pico Viejo, het kleinere broertje (3104 m) en buur van de Teide is qua vulkanisme nog meer spectaculair met aan de top een krater van 200 m diep en 800 m doormeter. Op zijn flanken zitten de zogenaamde 'neusgaten' van de Teide, reusachtige pijpen en kraters waarlangs de lava rijkelijk uit de berg heeft gevloeid. Zowel El Teide als Pico Viejo zijn in een stevige wandeling van een dag te beklimmen. Zij die een kort wandelingetje tot aan de top van de Teide verkiezen, nemen de kabellift. Het rest nog een steile klim van een kleine 200 m. Ook in het westen van Lanzarote werden na een lange slaap vulkanen terug actief tussen 1730 en 1736. Ze lieten er nieuwe vulkaankegels en een massaal lavaveld achter waaronder een 11-tal dorpen begraven liggen alsook de meest vruchtbare grond van het eiland. Nu is dit een spectaculair, pikzwart maanlandschap waarin nauwelijks een plant overleeft omwille van de grote droogte en het gebrek aan bodem. In onze volgende bijdragen over de respectievelijke eilanden komen we terug op de prachtige wandelingen die in deze vulkaangebieden te maken zijn.

La Palma in mei. Wandeling op de kam van het eiland tussen verschillende vulkanische landschapsvormen.

Bergen en kloven of stranden

Een ander gevolg van het bergachtige reliëf zijn de effecten van de erosie, zowel door neerslag, door wind als door de zee. Vooral Gran Canaria en La Gomera zijn gekend voor en getypeerd door diep uitgesleten valleien die in stervorm van het binnenland naar de kusten leiden. Maar ook in La Palma en Tenerife kom je op plekken met een duizelingwekkend reliëf, bestaande uit canyons, steiltes en caldera's. Ze bemoeilijken sterk het verkeer, maar zijn prachtig om te zien en te ontdekken te voet.

Gran Canaria, Baranco de Guayadeque in februari, diepe kloven voeren van het centrum van het eiland naar de randen.

Typisch zijn het plekken waarin een prachtige vegetatie tot ontwikkeling is gekomen. Afhankelijk van de locatie zie je er bossen --ja zelfs regenwoud-- veelkleurige tropische soorten, dan wel cactusachtigen en vetplanten. In de eilanden komen soorten voor die je nergens anders vindt.

Tenerife in juni, aan de voet van El Teide. Mooi exemplaar van het slangenkruid.

Op de oudere eilanden Lanzarote, Fuerteventura en La Graciosa heeft miljoenen jaren erosie gezorgd voor een landschap met afgeronde toppen, en, prachtige stranden en duinen

van wit zand. Bij uitstek is Fuerteventura hét eiland van de stranden. Wandelingen van tientallen km op blote voeten in het fijne zand zijn er niet moeilijk om vinden. Op La Graciosa zijn auto's niet toegelaten. Je wandelt er op paden van wit zand bezaaid met miljoenen kleine schelpjes die verpulveren onder je voeten.

Nooit te koud en nooit te warm

Het is de oceaan die zorgt voor weinig extreme temperaturen: niet te koud (vooraan in de twintig) in de winter en niet te warm (achteraan in de twintig) in de zomer. Maar, bergen in zee hebben zo hun gevolgen voor de luchtstroming en dus voor het klimaat en het weer van de eilanden. Opstijgende warme lucht koelt af, condenseert en vormt wolken. De hogere eilanden worden dan ook typisch omgeven door een band van wolken. Dat is meer zo in de winter dan in de zomer. De wolken verbergen de zon en zorgen dus voor koudere temperaturen, en, uit wolken kan bovendien regen vallen. Hevige regenbuien zijn niet ongevoon in de westelijke, hogere eilanden. De eilanden in het oosten zijn daarom warmer, minder bewolkt en vooral droger in de winter. Lanzarote en Fuerteventura zijn echte woestijnen met een dor landschap: een zwarte woestijn in Lanzarote omwille van het vulkanische as, en, een bruine woestijn in Fuerteventura omwille van de roestige verweringsbodems.

Tenerife in juni, zicht op El Teide net boven de band van wolken die vaak rondom het eiland hangt.

Daaruit volgt de volgende hint voor het maken van een eilandkeuze: als je naar de

Canarische eilanden wil reizen in de wintermaanden (december, januari, maart) kies dan voor Lanzarote of Fuerteventura. Het kan er bewolkt zijn en regenen, maar, je bent er op de betere plek voor het zonnige weer. Bovendien is de temperatuur er zelfs in de hogere bergen aangenaam (rondom 15°C). Als je met de reis wacht tot april of mei, kies dan voor een midden-hoog eiland zoals Gran Canaria of La Gomera. Er zijn dagen dat de bewolking nog hardnekkig is en het plezier en zicht komt bederven, maar, ze zijn al minder frequent dan in de winter. Let wel, het kan er in de bergen bij bewolkt weer erg koud zijn, ja zelfs vriezen. Het kan er ook hard regenen. Kies pas voor Tenerife of La Palma als je vertrekt in midden mei, juni of later. De meest interessante hoge delen van beide eilanden kunnen nog met sneeuw bedekt zijn tot begin maart. Vooral in juni staat in beide eilanden de vegetatie in de hoger gelegen wandelgebieden in volle bloei. De geuren en kleuren zijn er fantastisch. Boven de 1700 m ben je gewoonlijk boven de bewolking en wandel je onder een straalblauwe hemel. Boven de 2000 m zijn de temperaturen er boven nul en is wandelen een plezier.

Van dicht bebost tot woestijn

Zowel Tenerife, La Palma als La Gomera hebben een behoorlijke oppervlakte aan bosvegetatie, meestal bestaande uit den en laurier. In Gran Canaria is de bosoppervlakte al veel minder aanwezig. In de oostelijke eilanden Lanzarote, Fuerteventura en La Graciosa zijn bomen nagenoeg onbestaande. Ze zijn in het verleden door de mens gerooid en verbruikt. Als je er een boom tegenkomt dan is het een Canarische palm, vaak aangeplant om pleintjes en lanen te vergroenen.

Landbouw wordt op elk eiland nog beoefend, maar, is een sector in de verdrukking. In Tenerife, La Palma en La Gomera worden bananen gekweekt. Historisch waren ze bedoeld voor de Spaanse markt. Maar, ze verbruiken grote hoeveelheden zoet water, terwijl net daaraan een zeer groot gebrek is in elk eiland. Vooral Fuerteventura heeft zijn grondwaterreserves totaal uitgeput. Het landbouwland ligt er schraal en verlaten bij. In de bergen kom je er geiten tegen voor melk- en vleesproductie. In Lanzarote hebben landbouwers intelligente manieren bedacht om hun planten te voorzien van water en te beschermen tegen de wind: ze plaatsen de planten, vaak druivelaars, in trechtervormige putten met een diameter van 3 m en 1 m diep. Duizenden van die putjes naast elkaar geeft een geheel uniek landschap.

Lanzarote, Uga in december. Druivelaars in putjes als bescherming tegen droogte en wind, een uniek landschap

Nooit de enige toerist

Toerisme is dus dé inkomstenbron van de Canarische Eilanden geworden. Toch zijn er ook daar nog opvallende verschillen tussen de eilanden en kan je dus kiezen voor een minder of meer populair eiland in de hoop om er alleen te zijn. In 2018 telde Tenerife 5,75 miljoen bezoekers, Gran Canaria 4,40 miljoen, Lanzarote (inclusief La Graciosa) 2,88 miljoen, Fuerteventura 2,12 miljoen, La Palma 0,27 miljoen, en, La Gomera en El Hierro 0,12 miljoen. La Gomera, El Hierro en La Graciosa hebben geen internationale luchthaven. Je komt er als toerist per schip. El Hierro is een bio-reservaat en wordt nauwelijks bezocht door toeristen, maar La Gomera strijdt met La Palma voor de titel 'wandeleiland bij uitstek'. Zeer zeker zijn La Palma, La Gomera, La Graciosa en El Hierro de meest authentieke eilanden gebleven.

La Graciosa, Caleta del Sebo in december. Wandelen op een eiland zonder auto's

Klaar voor het vertrek

Voor onze reizen naar de Canarische Eilanden doen we geen moeite om een authentiek verblijf te boeken. Die zijn er, maar, ze zijn relatief beperkt in aantal. We kiezen net als de massa uit het aanbod van reisorganisaties zoals TUI, Sunweb of Neckermann. Ze bieden een goede prijs-kwaliteit verhouding, en, we hebben er nooit slechte ervaringen mee gehad. Maar, je komt uiteraard in een toeristische kustplaats terecht, in een groot hotel, en, je eet er net als de andere 300 of meer gasten van een buffet in een groot restaurant. Er is dagen-avondanimatie, een zwembad, een fitness, en, toegang tot het strand voor hen die het willen. Standaardisatie is er troef. We kiezen resoluut voor het half pension. We nemen in het hotel het avondmaal, slapen en ontbijten er, en, genieten van volle dagen om op wandel te gaan. In het binnenland zijn restaurants en bars minder vanzelfsprekend. Je zorgt dus best zelf voor een picknick en vooral voor drank. Een week aan half pension kost ons gewoonlijk een 700 Euro per persoon, vlucht inbegrepen.

Vooraf boeken we een auto voor de duur van ons verblijf. In Spanje is dat goedkoop: reken 150 Euro voor een week. De auto geeft je de vrijheid om op eigen ritme en volgens eigen keuze de meest interessante wandelgebieden op te zoeken. Kies een kleine auto. De wegen in elk van de eilanden zijn veel minder druk dan wat we thuis gewend zijn. Ze zijn van een zeer behoorlijke kwaliteit, maar, ze zijn smal in de bergachtige gebieden. Dat is vooral zo in Gran Canaria. Bovendien zijn parkings in het bergachtige binnenland aan de kleine kant tot

onbestaande. De wegen in de bergen kronkelen als ware het wurgslangen. La Palma spant wat dat betreft de kroon. Snelheid maken is onmogelijk bij gebrek aan rechte stukken. Een snelle auto is bijgevolg nutteloos. Het nadeel van de kleinere auto is het gebrek aan power om bergop te rijden, maar, denk eraan, je bent met vakantie, en, zelfs de kleinste auto raakt uiteindelijk wel boven.

Wat volgt

In de volgende bijdrage gaan we naar Tenerife en bespreken we een zestal wandelingen, genoeg dus voor een bezoek van een week.

***Tot slot aan alle mama's
een fijne moederdag gewenst!***

Copyright © 2020 Wandelclub De Vreugdestappers Huldenberg, All rights reserved. Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je lid bent van Wandelclub De Vreugdestappers Huldenberg.

Adres: Leon Kriegelstraat 17, 3040 Huldenberg

Email: vreugdestappers@gmail.com

Contact gegevens bestuur:

Jean-Marie Theunis - 0486/86 23 32 - jean.marie@telenet.be

Guy Engelen - 0479/75 89 78 - guy.engelen@skynet.be

Maurice Vanaudenhaegen - 0496/50 49 86 - m.vanaudenhaegen@telenet.be

Steven Vos - 0472/78 60 58 - steven.vos.live.today@gmail.com

Liesbet Van Ostaede - 0496/49 75 67 - liesbet.vanostaede@hotmail.com